

SABADELL FEDERAL

Setmanari porta-veu del Partit Federal

Redacció i Administració: Jardí, 7 i 9

Els originals no's tornen.

Dels articles ne son responsables els seus respectius autors.

SUBSCRIPCIÓ MENSUAL 50 CÉNTS.

NOMBRE SOLT 10 »

Suñer y Capdevila

Otro de los buenos que se va. Ya son pocos, casi ninguno, los que quedan de aquella ilustre pléyade de políticos insignes, sapientísimos, valerosos, íntegros y austeros que tanta prez dieron a la patria que les vió nacer y al partido que les cobijó bajo los pliegues de su invicta bandera.

Cada día vemos más lejano aquel en que un pueblo, sediento de redención, se lance briosamente a la conquista de sus más caros y sagrados ideales, al ver como van desapareciendo, en esta luctuosa época de escandalosos y criminales resellamientos, los escasos y abnegados varones que, de medio siglo a esta parte llenaron, con sus hechos y en letras de oro, las limpias páginas de la historia republicana.

Allá en Montevideo, lejos de esta España irredenta y desgraciada, ha bajado a la tumba el prestigioso federal catalán, Francisco Suñer y Capdevila (menor). Ha muerto con el acerbo dolor de no ver a su patria libre de las cadenas que le oprimen, pero con la conciencia perfectamente tranquila de haber contribuido a su liberación con todo género de sacrificios.

Con pocos hombres tuvieron sus correligionarios tanta confianza como con Suñer y Capdevila, pues ya en 1866 desempeñó la secretaría de la Junta Revolucionaria. Tomó parte muy activa en la gloriosa revolución de 1868 que echó a rodar el trono de Isabel II y más activa aún en la justa sublevación federal del año siguiente; esto le obligó a traspasar la frontera, aunque pronto la repasó para presentarse en Madrid a exigir el indulto para todos los emigrados. Entonces regresó a Barcelona, le eligieron diputado provincial y presidente de la Diputación.

Durante la República representó en Córtes el distrito de Olot siendo su labor parlamentaria y legislativa del completo agrado y satisfacción de sus electores y muy especialmente del inolvidable jefe del partido D. Francisco Pi y Margall con el que le unía estrecha amistad.

Cuando, con tanta vergüenza cayó la República española, se trasladó a la del Uruguay, donde ejerció brillantemente la medicina, siendo el reorganizador de la Escuela de dicha Facultad.

A su regreso a España fué elegido presidente del Comité federal y del Grupo Librepensador de Figueras, haciendo una incesante labor desde las columnas de «El Ampurdanés». Cuando Solidaridad triunfó su candidatura para Senador por la provincia de Gerona, si bien no llegó a ejercer. Después fué derrotado como candidato a Diputado a Cortes por Barcelona, junto con Layret.

Ahora ha muerto en Montevideo cerrando, con los ojos, una vida llena de heroismos, digna, por mil conceptos de ser admirada

por los buenos republicanos; dejando, con su fallecimiento, un hueco harto difícil de llenar y más en estos tiempos en que tanto abundan los Azcárate, Melquiades Alvarez, Pérez Galdós, Talavera, Junoy, Salvatella, Rodés, y tantos otros mamarrachos, sin pizca de pudor político, cuya sola presencia haría palidecer de coraje al sabio, honrado y consecuente Suñer y Capdevila.

F. MOLINER SALCEDO.

LA NACIONALITAT I EL SOCIALISME

Pobles-Robinsons...

A un home qui es vantava d'estar en el secret de la filosofia nietschiana, de comprendre pe-a-pa el «Així parlava Zaratustra», —el qual no és del domini de tot-hom segons em deia,—el vareig molestar d'aquesta forma: —«Digueu, i vos qui sou?» —Ja sabeu la resposta: —«Jo soc jo». —Com que estava segur de que me les havia amb un carabassó amb potes, i no amb cap filosof, vaig replicar encara: —«Si és cert que vos sou jo, jo a-les-hores, qui soc?» —Aquesta lleugeresa em valgué una censura, uns quants dies després, d'un que s'ho prengué en serio. No n'hi havia per tant, però, posats en el terreny de la serietat, jo segueixo creient que no hi ha al món cap home que sigui *d'ell mateix* en absolut. I ço que és en l'individu en el sentit moral i espiritual, ho és en les nacions i en els Estats en el material o l'economic, que regula els primers moltes vegades. I perque fins avui, encara homes i pobles lluiten per separat, tot i siguent iguals llurs sentiments i ansies, una guerra que creiem una superstició dels nostres pares, per lo odiosa i cruenta, és una llaga viva en nostre cor.

Ni ens caldrà repassar a Norman Angell, en «La gran il·lusió», per a poguer comprendre que França i Alemanya, per exemple, no's poden prescindir l'una de l'altra a pesar de la guerra. Aquest gloriós Maurici Maeterlink ens ho demostra bé, car essent fill de Bèlgica,—i ço ve en apoi meu,—ell és una grandesa francesa i alemanya a la vegada.

Peró ens havem donat amos, lleis i presons fins nosaltres mateixos. Hem cregut que l'Estat—ço que ha fet la inconsciencia dels humans cosa tan vergonyosa,—podia emancipar-nos, si sabíem triar qui havia de regir. I hem deixat que arrelés, amb capa de bondat, la propia tirania.

Les funcions de l'Estat, tal com en nostre temps es realitzen, son una serie d'errors criminosos. L'Estat és constituït per a que l'individu pugui fruit de plena llibertat, dels Drets de l'home, i no per a que uns altres el puguin enviar al *matadero*, a presiri o al pal si demana justicia. Ademés que, l'Estat,

no te drets sinó deures: El deure de que els drets de l'individu no es vegin menyspreuats per cap raó. D'aquí la *policia*, aquesta institució que lluny de fer servei als ciutadans, és un remat de feres famolenques per si cal perseguir-los. Però és perque l'Estat no fa son deure.

I els pobles, dins d'aquest?, afegirà potser més d'un nacionalista. Els pobles son les mases productores disgregades encara. El dia en que els obrers de tot el món pensin més en llurs penes que en complir el desig del Capital, ja no existirán pobles: hi haurà el Poble. El Poble, entenguis bé, sense fronteres; perque els amos no'n tenen, i aixó que s'hi engreixen com a porcs en el país on viuen.

Tots els nacionalistes d'aquí Espanya parlen de traspasar el Programa d'en Pi, però abans no han llegit «Las Nacionalidades». El Programa d'en Pi, que és fins la admiració dels anarquistes, ells el troben migrat a sa ideologia. Mes esteu convençuts de que si s'establís un régim federal a la nostra península tots els nacionalismes caurien de corcoll. Perque és pá i llibertat lo que exigeix el Poble. Una missió ben gran, aquesta que s'imposa als nostres federals de descobrir el fons nacionalista i de solucionar-lo. Nosaltres socialistes, els hi haurem d'agrair tot lo que sobre aixó portin a cap.

Jo no puc conformar-me que en nom de l'unitat d'un Estat qualsevol em fermin els grillons de l'esclavatje,—aixó de la unitat és un altra mentida dels nostres assassins,—peró tampoc no passo en que uns nacionalistes, que son a lo millor malvats burgesos, diguin la veritat els caps que s'ofereixen a llimar-me'ls. Jo no'n tinc prou ni gens que el lloc on he nascut tingui un cel blau-vivís-sim, si sota d'aquest cel em futeja al rostre l'estigma sempre afrós del viure amb vilipendi. Desconec el concepte en la etimologia de la paraula «patria», però no desconec que en la realitat, vol dir límit de tot, fins de la dignitat dels homes lliures. Cada nacionalista pensa fer de son poble un poble-Robinson...

J. SALVAT PAPASEIT.

El motiu dels fets de Girona

D'un article den Marcell Domingo sota el titol «Ejemplo de militarismo», aparegut en el nou diari «La Lucha», de Barcelona, són els següents paragrafs:

«La fuerza armada convivía cordialmente en Gerona con la población civil. El método de vida de la una no chocaba con la vida que llevaba la otra. No seguían líneas paralelas, pero tampoco chocaban. Así vivíase un año, diez años, cien años. Hasta ahora. Hasta ahora en que todo se ha roto. ¿Por qué? Hace unos meses existía ya en Gerona cierto descontento por la conducta que observaba el general jefe de la plaza. Frecuentaba los cafés

con la oficialidad. Trasegaba de lo lindo. Era el primero en todas las "juergas" de vino y de mujeriego. Este descontento acentuase y agravase hace unos días con la presencia de dos tenientes mozos, acabados de salir de la Academia.

Creyeron esos tenientes que si el general, con el peso de sus años y la responsabilidad de sus entorchados, hacia lo que hacia, ellos, con sólo una estrella en la bocamanga y en plena juventud, podían y debían llegar mucho más allá. Y llegaron. Alquilaron, primero, un piso frente a un convento de monjas. En él dieron tales escándalos que hubo que desahuciarles. Situáronse luego frente a una fábrica donde trabajaban centenares de mujeres. Apostados los tenientes en un balcón, cubríanse con el impermeable, y cuando alguna de las jornaleras alzaba la vista desabrochábanse el impermeable y aparecían completamente desnudos. No reducían a esto sus hazas. Salían a la calle con los trajes más extravagantes, más grotescos. Y salían así, no sólo con objeto de llamar la atención, sino con el propósito de liarse a estacazos con el primero que los mirase con insistencia. Así, un día encarábanse con uno y le apostrofaban; otro día insultaban a otro; otro día abofeteaban a un obrero que se atrevió a señalarles con el dedo... Eran los majos, los jiferos, los jaques... Querían tener la ciudad en el puño. Querían ser los amos de todo y de todos. Tenían espada, vestían uniforme y llevaban para defenderse la coraza de la ley de Jurisdicciones. ¿Quién iba a meterles mano?

Esta era la realidad antes de que los sucesos se produjeran. Estos ocurrieron el sábado, día 19 del pasado agosto. ¿Qué fué? Era la hora en que la Rambla de Gerona congregaba a toda la ciudad. Tranquilamente, sin temores, paseaba la gente. De súbito, inopinadamente, sin que mediara provocación, los dos tenientes, un capitán de somatén, un comandante de Estado Mayor, varios oficiales más y la mayor parte de los sargentos del regimiento, comenzaron a repartir palos y sablazos a diestro y siniestro. Los paisanos, desprevenidos, indefensos, hubieron de huir ante tal agresión. Una infinidad de ellos quedaron mal heridos. Los militares pudieron retirarse sin un rasguño, sin un golpe, sin una lesión. ¿Qué les incitó a cometer tal atropello? ¿Qué les impulsó a ir contra los vecinos de una ciudad noble, generosa, progresiva, hospitalaria? ¿Qué ofensa, qué agravio habían recibido de ella?

Los militares no han podido aún contestar a estas preguntas. El capitán general de Cataluña ha ido a Gerona a enterarse personalmente del desarrollo de los hechos y a comenzar la sumaria. La ciudad ofendida pide justicia, quiere justicia, exige justicia. ¿Se hará? ¿Sabrá hacerla Gerona si no saben hacerla las autoridades? Nosotros, dejando en alto y a la meditación de cada lector estas respuestas, nos reducimos a pensar en el número de paisanos que habría hoy en la cárcel si de la refriega hubiera salido con heridas un solo militar. Nos reducimos a pensar esto y a decir que el gran número de paisanos heridos no se ha considerado como delito bastante para tener en la cárcel, aunque únicamente hubiera sido veinticuatro horas, a un solo militar.

MARCELINO DOMINGO.

ANANT PEL MÓN

La madeixa de l'Orient

L'Orient sempre ha sigut, dintre la història del món, una taca vermella. Portats els seus pobles a les més enceses lluites per els odís de la raça, els quals son produïts per les seves contínues anexion per la llei del més fort i per les successions hereditàries, no ha sigut possible establir-hi mai una pau digna i duradera. Si els pobles que's creuen en el dret d'imperar sobre els altres tinguessin la visió de la seva responsabilitat en els perjudicis morals i materials que causen, i de la pèrdua enorme de vides que la seva dictadura representa en el transcurs del temps per la seva obsessió d'ésser una potencia temible, a ben segur que la guerra que avui arrasa a mitja Europa, potser no s'hauria produït.

La conseqüència d'aquest fet que la Humanitat plorarà llarg temps, no és altre que el de privar als pobles, per diminuts que siguin, el desvetllament del plé us de les seves llibertats i de les seves característi-

ques que com a col·lectivitat constituïda té dret a exercir sense concomitancies de poders reials ni ingerencies de sangs hereditaries. I aquest fet tant sagnant i dolorós, aquest drama tan real i tan palpable, té a l'Orient europeu una representació continuada. I no és perquè aquest esperit de continuïtat sigui en ells una cosa senzilla i fassi que els pobles petits juguin en el seu territori a lluites de carnatge, sinó que el més fort li requereix governar per aguantar els seus propis interessos i vol tenir als seus dominats a l'esclavatge i a la opressió, valent-se per a coartar la llibertat dels seus pobles *súbdits*, de tots els mitjans més reprobables. Es per això solament, el de privar el lliure exercici de les seves funcions múltiples i diverses que els pobles tots han de efectuar sobre la terra, que la madeixa de l'Orient resulta avui tan embrollada.

Polonia esquarterada en tres parts, es veu trepitjada i ensangrentada pels exèrcits russos i dels imperis centrals, Rumania va en contra Bulgaria, també Grecia i la petita Macedonia se senten guerreres per a garantir el seu territori, al propi temps que tant l'Austria-Hungria com la Bulgaria se veuran acorralades pels russos. Però malgrat totes aquestes ansies guerreres, com s'agita al fons d'aquest Orient vermell tota una qüestió de llibertat! Veureu com cap a les acaballes de la guerra, els pobles forts, els pobles que tenen ànima, els pobles homogenis, subsistirán vius i ilesos de la gran batalla. En canvi els pobles que s'han volgut fer grans absorbint els altres amb unions fictícies, els pobles heterogenis, amb una existencia purament nominal, caurán vençuts, perquè la seva vida és mentidera. Fixeu-s'hi: l'Austria-Hungria, presum tothom que està destinada a desaparèixer, perquè el seu engranatge no pot subsistir, i fraccionada, quedarà aquell estat formidable avui, dividit, liquidat, desfet, mort, en fi, complint-se la profecia de Giuseppe Mazzini, que vol dir que tots els pobles que l'integren tornarán a la seva antiga procedencia d'on les armes i l'egoisme dels homes els n'havien sustret.

TROTTER.

DEL MUNICIPI

El problema de les aigües i la pre-ocupació de les dretes.

Per disposició del Governador civil de la provincia, s'ha decretat la suspensió de les obres que porta a cap l'Ajuntament per a proveir d'aigua nostra ciutat. En virtut de tan greu resolució s'han reunit resentiment els regidors, Junta d'aigües, exdiputats i demés personalitats, cridats tots per l'arcalde, amb el fi de pendrer determinacions enèrgiques encaminades a evitar el greu conflicte que'ns amenaça.

L'arcalde prenent peu de la serietat de l'assumpte plantejat, ha cridat amb molt interès als regidors de la minoria republicana, i això vol dir que l'arcalde s'ha donat compte de que la majoria i amb ella tota la gent de dretes, jamai ha lograt ni lograrà de que el poble es posi al seu costat. I en vritat per a resoldrer aquest conflicte, és necessari estar lligat amb el poble d'una manera íntima.

De la reunió oficiosa tinguda amb aquest fi, sembla que s'insinuá que entre les resolucions extremes que si fos necessari pendria l'Ajuntament, hi hauria la de una dimissió total del Consistori. Els reunits consideraven que si el govern no prenia una determinació favorable a les nostres necessitats, no es respondria de garantir l'ordre públic.

I ara nosaltres diem que a pesar de tot lo greu que en si encarna el conflicte plantejat, l'ordre no és capaç d'interrompres a intancies

de cap senyor de la majoria. Es qués'han cregut aquells senyors que el poble serà tan manyac, que oblidí les greus ofenses que te rebudes d'ells mateixos per a que s'afiquin la pau ciutadana en perjudici del poble mal?

Novament veiem com aquests senyors en tenen un concepte molt migrat de la conciencia del poble i per això entenem que ara més que mai devem allunyar-nos de les iniciatives de la majoria. Perquè el senyor Turull i demés "panxa-còntents" de les dretes veuen en perill un element de primera necessitat, no ha d'ésser motiu perquè el poble col·labori amb ells, car ja sabem que si el perjudici recaigués únicament contra el pobre, serien ells qui se n'allunyaríen. Ja que fins ara aquests mals edils s'han complascut vexant nos de la manera més ignominiosa, ja que als nostres representants en el Consistori se'ls han tingut totes les desconsideracions, exigint-los l'allunyament i vedant-los de fer causa comú en la administració dels interessos dels ciutadans; cal doncs que ara siguin els nostres que no vulguin posar-se al seu costat. Si ells pretenen organitzar actes públics per a protestar de l'atropell que'ls indigna, nosaltres devem fer que el poble fassi amb ells una complerta hostilitat. Nosaltres li direm al poble que mentres hi hagi aigua a casa dels senyors Turull, Camps i demés privilegiats de la gent de dreta, no cal desesperar-se, a ells ens dirigirem, abans de realitzar un desordre que reportaria fatals conseqüències per a nosaltres mateixos i jamai per els que l'haurien promogut.

Estem segurs de que el poble estarà al nostre costat; perquè encara té conciencia de sí mateix i per tant no oblida ni pot oblidar jamai que la majoria del Consistori ha atentat directament contra la seva vida ciutadana disposant embargs i deshau-cis amb la qüestió de l'inquilinat.

Nosaltres val a dir que l'esperavem amb goig una ocasió compromesa, perquè aixís observarem palesament com aquests incapacitats van a l'Ajuntament per a jugar-se els destins d'una ciutat. I al poble que no oblida els molts greus i rescents agravis que de ells té inferits, li arribará la hora de dignificar-se i sabrá acabar amb aquesta xusma que tan vergonyosament desmoralitza els drets morals i materials dels ciutadans.

RUMANIA - 1916

En mig l'afrosa guerra que ens açota,
un altre poble aixeca son penó;
adins ses venes bull i s'hi rebota
la noble sang de la deslliuració.

En el seu gest potser halena, ignota,
una ànsia tràgica d'acabà el doló.—
Retronen els canons. La terra tota
té baf de sang i de desolació.

Ardits van els soldats a la batalla.
Entorn de la tragedia tothom calla
i anima en ells un gloriós reflex.

El Rei escolta planys de cocodril...
El verb de Ciceró surt, varonil,
i clama: "*Vox populi suprema lex*".

J. SALLARÉS I CASTELLS.

Barcelona, 6 setembre del 1916.

La escola neutra

La calúnnia de que ha sigut sempre blanc la escola neutra acaba d'esvair-se a França amb l'espectacle aterrador de la gran guerra. No hem d'oblidar que en aquestes escoles tan escarnides pels reaccionaris s'hi han educat la major part de les generacions que lluiten en el front occidental, defensant la causa noble de la llibertat i de la justícia. Abans d'esclatar la afrosa tragedia que comou el món, no mancaven quins deien que la França era perduda perquè l'escola neutra

era una escola sense Déu i sense pàtria, aon s'embrutien amb pràctiques manes els vinculs de disciplina i la idea d'un sant amor a la patria.

Per aixó cometeren l'insensatesa de suposar que França resistiria mai els combats de l'exèrcit alemany i que al poc temps d'haver començat la guerra se repetiria un nou Sedan. Aquest va ésser un gros error. Cap poble pot donar l'exemple que està donant la França davant del món amb la seva conducta abnegada i sublim, que si la escola laica ha lograt emancipar son esperit de tota pressió dogmàtica, també ha lograt vigoritzar en la seva ànima el sentiment de patriotisme amb tan fort i sòlit teixit que solament a ell se deuen les proeses inanerrables del Marne i de Verdun.

Per aixó saludem la França amb tan entusiasme, perquè la lluita no solament servirà per a que les guerres desapareixin, sino també per a que floreixin a Europa totes les institucions democràtiques que han sigut la veritable causa del progrés i tal volta el principal ressort de totes aquestes proeses que fan a França immortal i invencible.

Un acord de la minoria republicana

Reunits els Comitès federal i radical i els regidors d'aquests dos partits, complint la comanda que'ls senyalà el Partit Federal en sa última reunió celebrada el dia 29 d'agost passat, acordaren retreure's d'assistir a les sessions de l'Ajuntament mentres no canviïn les circumstàncies d'aquesta localitat, davant de la obstinació de la majoria en no admetre sistemàticament cap esmena indicada per la minoria republicana en els dictamens portats a l'Ajuntament per la seva deliberació. A la vegada, entenent que la actuació de la minoria ha de tenir més eficàcia posant continuament de manifest al poble els procediments d'aquesta majoria inepte, acordà també comunicar als seus respectius partits la necessitat de que surti setmanalment una fulla ocupant-se exclusivament dels assumptes municipals.

Notes i Comentaris

El règim de l'autonomia

Diguin lo que vulguin els esperits centralitzadors i unitaristes, el regoneixament de la autonomia és a Espanya una solució nacional. Però aquesta solució no hem pas de esperar-la de cap dels partits monàrquics que se succeeixen en la governació del país. Solament en la democràcia republicana rau la esperança i l'èxit de l'autonomia. L'esperit lliberal d'aquesta s'adapta solament a l'esperit de la democràcia; únicament en el sí de la República pot fer-se complerta justícia a les regions espanyoles permetent que's desenrotllin, aixís administrativa com políticament, en plé goig de l'autonomia.

Els del requeté

Els jaumistes de la nostra ciutat han publicat un manifest que conté el seu programa. No sabem que fossin tan bromistes els del requeté. Publicar, en aquests temps tan seriosos que correm un programa polític amb xistos, és fer una mica massa de broma, tan mateix.

El dia que tinguem un moment xiroi, el comentarem, perquè ens ha fet riure molt, vaja.

Un discurs bilingüe

En Frederic Raola era el mantenedor dels Jocs Florals de Berga, en les festes de la coronació de la etc., etc., etc.

Com és llògic i és obligat, el discurs del senyor Raola havia de fer-se en català. Aixís el tenia preparat l'ilustre senador de la Lliga.

Peró, veus-aquí que la infanta va dir que si el discurs del mantenedor era en català no assistiria a la festa. Les declaracions varen caurer com una bomba. Era necessari, per damunt de tot, no irritar els nirvis de S. A. I era precis també dir quelcom en català, car es tractava d'una festa literària catalana, la festa patriòtica.

El senyor Rahola, com que és un perfecte caballer i un home disciplinat de la Lliga, va trovar desseguida la solució: va llegir la meitat del seu discurs en català i l'altra meitat en castellà, va portar-se com un veritable home representatiu de la Lliga.

Després, els regionalistes es declararan acèrrims defensors del nostre idioma, i cantaran a plé pulmó aquelles estrofes vibrantes:

«Poble que mereix ser lliure
si no li donen s'ho pren.»

Els i nosaltres

Cada dia que passa, se demostra més inepte la majoria del nostre Ajuntament en resoldrer els assumptes que's presenten en la vida municipal. Aquells senyors encarats, sense ideals de llibertat i de justícia, més aviat expressen la corrupció de la classe mitja sabadellenca, que ésser una garantia per als interessos de la ciutat.

Les seves concrecions de grosser materialisme, solament van encaminades a conservar una hegemonia social per instrument de la argucia política.

Nosaltres, els republicans, hem de solidaritzar progressivament la nostra causa amb l'elevació de les multituds treballadores, que son riuades de sang nova en les venes de la ciutat.

Un veritable suïcidi

Felip Trigo ha fet sa última novela. Cansat de fer-les amb la ploma, aquesta l'ha esculpida amb el revólver; tip de presentar personatges imaginaris, ara ha ocupat el primer lloc, el de protagonista.

Nosaltres creiem que hi ha molts literats que deurien suïcidar-se, pero no per cert de la força de Felip Trigo. Encara li quedava molta feina a realitzar i el seu númen poderós, sa imaginació fecundíssima li donava materia més que sobrada per a acabar de omplir sa missió moral i socialitzadora.

L'últim acte de Felip Trigo, contundent i macabre en abundància, ha sigut un *veritable suïcidi*; amb ell ha desaparegut tot un estil, més encare; una institució.

En gran manera sentim tan lamentable percanç i amb nosaltres és segur que ho sentirán tots els aimants de les bones lletres.

Els obrers metalúrgics catalans

El divendres i el dissabte pròxims celebrarán els obrers metalúrgics de la regió catalana, el seu tercer Congrés. L'acte tindrà lloc en aquesta ciutat.

Llegida la Memoria presentada pel Comité, se tractarà de si deu admetre's en la Federació Regional el Sindicat Mútua de Obrers Mecànics de Sabadell.

Després se posarà a discussió el nou reglament de la Federació Regional Meta-

lúrgica. A continuació se posarán a debat els següents temes:

«¿En quins casos deuen considerar-se presos socials i metalúrgics?—Per a que els Sindicats compleixin els acords presos en els Congressos, ¿quins medis deuen emprar-se?—¿Què deu fer el proletariat metalúrgic davant el procediment que usen els patrons al formular-li alguna demanda, de negar-se a tractar amb els representants obrers, al propi temps amb el procediment que usen els seus aliats—les autoritats—empresonant els actius lluitadors al declarar-se una vaga?—Necessitat d'una unió total de la metalúrgia espanyola.—Conveniencia de augmentar-se en dos anys la permanencia del Comité executiu de la Federació en una mateixa localitat.—¿Es convenient l'ingrés d'aquesta Federació en la Confederació Nacional del Treball?—Modo de socorrer als presos preventius per qüestions de vaga.—No es podrà admetre cap Sindicat en la Federació Regional Metalúrgica, sense abans perteneixer a la Federació de la seva localitat.—¿Quins medis son més pràctics per a obtenir tot el ram metalúrgic reducció de jornada?»

Les sessions se celebrarán el matí, tarde i nit, En la Borsa del Treball d'aquesta ciutat, instalada en el local de la Unió de Metalúrgics.

Escola Industrial i d'Arts i Oficis

Des del 14 fins al 26 del present mes de setembre, estarà oberta la matrícula ordinària tots els dies de treball de 8 a 10 de la nit, aixís per als estudiants dels anys anteriors que desitgin continuar en els seus estudis, com per aquells que vulguin entrar ara en aqueixa Escola.

El conserge donarà a tots ells paperetes de sollicitud, les quals després de omplertes, deurán ésser registrades en Secretaria, a l'objecte de no perdre el dret de prioritat en el cas poc probable de no cabre-hi tots els sollicitants.

Els estudiants de l'any passat acompanyarán a la sollicitud el certificat de la nota obtinguda en els exàmens de Juny passat.

Serà completament gratuïta l'assistència a les classes de nit, devent solament disposar els nous estudiants, la quantitat de 7'50 pessetes com a penyora de compliment del Reglament interior.

Tots els alumnes d'ingrés deurán portar amb la sollicitud un certificat del metge com están revacunats, quals certificats en blanc els hi serán donats pel mateix conserge.

La mínima edat per a entrar en l'Escola, és la de dotze anys, saber, quan menys, llegir i escriure correctament i resoldre les quatre regles fonamentals de la Arimètica.

Els exàmens d'ingrés es tindrán en els dies i hores que's fixarán en el quadro d'anuncis del vestibol de la Escola.

Lo que's fa públic per disposició del senyor Director als efectes conseqüents.

Sabadell 9 Setembre 1916.

J. CORTADA, Secretari.

Noves

L'estimat amic i excelent col·laborador nostre En J. Salvat Papaseit, ha sigut l'encarregat de redactar el Manifest que en contra de la "Lliga Regionalista" ha editat la "Joventut Socialista" de Barcelona per enviar als centres i grups socialistes de Galícia, amb motiu de la campanya que la "Lliga" pretén efectuar en aquesta regió espanyola.

—El passat dimecres una comissió de regidors presidida pel senyor Camps anà a visitar al governador civil a interessar-li la resolució de certs assumptes del municipi, un dels quals, segons sembla, fou el de les aigües que donarà molt que parlar.

—Citat pel Jutjat d'Instrucció d'aquesta ciutat en mèrits d'un exhort del Tribunal Suprem, dimarts de la present setmana, nostre estimat company de redacció en Joan Valls i Vidal, en qualitat de secretari del "Centre Excursionista del Vallès", degué compareixer a prestar declaració com a firmant del telegrama de protesta que la Junta de la esmentada entitat acordà cursar amb motiu del tan comentat discurs del senyor Salas Antón al Congrés.

L'interrogació durà vora d'una hora, per la raó de que l'acusat no entenia gairebé gens el castellà i calgué un traductor per a aquella diligència judicial.

Se veu qu'es tracta d'un procés entaulat no sabem a instància de qui, en el que s'hi troven encartats els firmants de tots els despatxos—decents i no decents—que's varen cursar durant aquells dies. De totes maneres ens resistim a creure que es pugui determinar culpabilitat per expedir un telegrama tan correcte com el del nostre amic Valls.

—A l'objecte de propagar els ideals exposats en el manifest de la "Joventut Republicana de Lleida", que hem rebut amb gran retràs, no poguent-ho per aquest motiu publicar, i al mateix temps preparar a la opinió republicana per a la celebració de la Assemblea que ha de tenir lloc proximament, s'organitzaran una sèrie de mitings en diferents comarques de Catalunya.

S'ha iniciat aquesta campanya amb un gran acte públic que ha tingut lloc a la ciutat de Lleida el dia 8 de Setembre i en el que hi han pres part els capdevaners del moviment.

—Ha sigut nomenat redactor-corresponsal del periòdic republicà que dirigeix el valent diputat per Tortosa En Marcell Domingo "La Lucha", nostre volgut company de redacció En Joan Puig.

—Ha sospès la seva publicació el setmanari "Dinastia" que era orgue de la Joventut Lliberal Monàrquica, de Vilanova i Geltrú.

Ens en alegrem.

—Un correligionari ens crida l'atenció sobre un corral de vaques i cabres que hi ha establert al carrer de la Avinguda de Joaquim Costa, que 'ls que es veuen obligats a passar per aquell lloc, així com els veïns del mateix, estan condemnats a respirar els mals olors que's desprenen d'aquell lloc, que després de molestar molt, atenten també contra la salut pública, avui tan descuidada.

—La Junta de la Secció d'Educació i Instrucció del Centre de Dependents del Comerç i de la Indústria d'aquesta ciutat, ha acordat amb la previa aprovació del Concell General, que per a tenir dret a obtenir matrícula pel Curs de 1916-1917, será indispensable:

Als que assistiren al Curs de 1915 16, no haver-se fet donar de baixa de socis del Centre.

Als que s'en hagin fet donar, satisfer les quotes dels tres mesos corresponents, i als que no assistiren al mateix, ésser socis desdel mes de Setembre corrent.

—Hem rebut un folletó del Secretariat d'Aprenentatge, que és un hermos fascicle que enalteix el treball i estimula a que se l'estimin els petits treballadors, amb motiu del segon concurs local d'Aprenents, celebrat últimament en aquesta ciutat.

—De conformitat a lo disposat per l'article 14 del Reglament per al règim de la Escola Municipal de Música, des del dia 15 de l'actual quedaran obertes les classes per al curs 1916-1917, lliurant-se a l'efecte des d'avui fins al 14 de l'actual les matrícules que's sollicitin en el Negociat de Governació d'aquesta Secretaria Municipal, tots els dies feiners, de 11 a 12'30 del matí i de 5 a 7 de la tarde.

Impremta Sallent. — Sant Quirce, 32. — Telèfon 520

J. Vidal Tarragó

ADVOCAT

ha establert despatx en aquesta ciutat, carrer de Gràcia, 26, els diumenges de 9 a 12, continuant els dies feiners, junt amb el seu pare don J. Vidal i Valls, a Barcelona, Ronda de Sant Pere, 52, pral.

Kiosc de Canaletes

Cervesa **E. Petry,**
S. EN C.

Exigeixis en els taps la marca del Representant

Gasseosa F. PANÉ

Se serveix a domicili

Rambla, 198

Latorre, 2

COR

Per major duració de les espadenyes, apliqueu aquest producte a la sola. -- Preserva de l'humitat dels peus, evitant el reuma. -- No crema la sola. -- Es ven a tot arreu al preu de 30 cèntims el bloc

Representant a Sabadell: Joan Lladó Roca; Estrella, 104

Companyia Comercial Alcoholar, S. A.

Anís ARLEQUIN 'PICAROL'

Especialitat en Misteles, Moscatells
i Licors de totes classes

Dipositari: **Josep Fitó** (a) **Mistos**

Sant Pere, 31 • Telèfon 660 • Sabadell